

Дело C-515/21

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

20 август 2021 г.

Запитваща юрисдикция:

Court of Appeal (Ирландия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

30 юли 2021 г.

Жалбоподател:

RH

Отвeтник:

Minister for Justice and Equality

[...] [Процесуални стъпки, които водят до постановяване на акта за преюдициално запитване от запитващата юрисдикция]

[...] [Имена на процесуалните представители на страните]

COURT OF APPEAL (Апелативен съд)

[...] [национален номер на делото и членове на състава]

ПО ДЕЛОТО, ВОДЕНО ПО EUROPEAN ARREST WARRANT ACT 2003
(Закон от 2003 г. за европейската заповед за арест, изменен),

СЪС СТРАНИ

THE MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY (министър на правосъдието и равенството, Ирландия)

[...] отвeтник

И

RH

[...] жалбоподател

ПРЕЮДИЦИАЛНО ЗАПИТВАНЕ
НА ОСНОВАНИЕ ЧЛЕН 267 ОТ
ДОГОВОРА ЗА ФУНКЦИОНИРАНЕТО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ

Запитваща юрисдикция

- 1 Настоящото преюдициално запитване се отправя от Court of Appeal (Апелативен съд, Ирландия) [...]
[...]

Страните и техните представители

- 2 Страните в настоящото производство са:
- The Minister for Justice and Equality** (министър на правосъдието и равенството, наричан по-нататък „министърът“), [...]
- РН** (наричан по-нататък „жалбоподателят“) [...] [имена на процесуалните представители на страните]

Предмет на спора в главното производство

- 3 С европейска заповед за арест (ЕЗА), издадена на 26 февруари 2019 г., Полша иска жалбоподателят да ѝ бъде предаден. С ЕЗА се иска предаването на жалбоподателя, за да изтърпи наложеното му наказание една година лишаване от свобода в резултат на осъждането му от Районен съд Вроцлав-Център на 29 май 2015 г. за престъпление компютърна атака тип „отказ на услуга“ срещу търговско предприятие във Вроцлав, придружена със заплахи атаката да продължи, докато не му се изплати парична сума. Изпълнението на наложеното наказание е отложено с изпитателен срок от 5 години. Престъплението е извършено през януари 2015 г. и в акта за преюдициално запитване се нарича „първото престъпление“.
- 4 Жалбоподателят е уведомен за производството срещу него и се е явил пред районния съд. Той не обжалва присъдата, нито наказанието.
- 5 На 21 февруари 2017 г. жалбоподателят е признат за виновен от Районен съд Бидгощч за престъпление влизане с взлом в каравана и кражба на вещи от нея. За това престъпление, което в акта за преюдициално запитване се нарича „второто престъпление“, жалбоподателят е осъден на 14 месеца лишаване от свобода.
- 6 Второто престъпление е извършено по време на изпитателния срок, който е определен за наказанието, наложено му за извършването на първото

престъпление, поради което на 16 май 2017 г., Районен съд Вроцлав-Център издава разпореждане на основание член 75, параграф 1 от [полския] наказателен кодекс за изпълнение на наказанието една година лишаване от свобода (наричано по-нататък „решението за изпълнение на наказанието“). В посочения член 75, параграф 1 се предвижда, че „Съдът разпорежда изпълнение на наказанието, ако в изпитателния срок осъденият извърши подобно умишлено престъпление, за което с влязла в сила присъда е наложено наказание лишаване от свобода, чието изпълнение не е отложено“. Прилагането на член 75, параграф 1 изглежда е задължително и издаващият съдебен орган квалифицира разпореждането за изтърпяване на наложеното наказание като „задължително“.

- 7 Жалбоподателят не е бил уведомен за съдебното заседание пред Районен съд Бидгощч през февруари 2017 г. и не се е явил в това съдебно заседание нито лично, нито е участвал чрез процесуален представител. Той също така не е знаел за последващото производство пред Районен съд Вроцлав-Център, в резултат на което е постановено решението за изпълнение на наказанието, и не участва нито лично, нито чрез свой процесуален представител в съдебното заседание на 16 май 2017 г.
- 8 На 26 февруари 2019 г. Районен съд Вроцлав-Център издава ЕЗА. С нея се иска предаването на жалбоподателя само за първото престъпление. Не се иска предаване за второто престъпление.
- 9 В отговор на запитване от Висшия съд, Районен съд Бидгощч пояснява, че срокът, в който жалбоподателят е можел да обжалва присъдата си за второто престъпление, е изтекъл. Според този съд обаче, всяка от страните може да „поиска прилагането на извънредно правно средство за защита (отмяна, искане за възобновяване на производството)“. Не е предоставена повече информация за тази процедура. От информацията, предоставена от издаващият съдебен орган, е видно, че решението за изпълнение на наказанието продължава да е в сила, освен ако и докато не бъде издадена разпореждане, с което се спира изпълнението на разпореждането от 21 февруари 2017 г.
- 10 Предварителното становище на запитващата юрисдикция е, че съдебният процес срещу жалбоподателя и задочното му осъждане за второто престъпление не е в съответствие с член 6 от [Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (наричана по-нататък „ЕКПЧ“)] или членове 47 и 48 от Хартата [на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“)] (доколкото са приложими). От наличната понастоящем информация не е възможно да се заключи дали жалбоподателят се е отказал от правото си да участва в съдебния процес. Запитващата юрисдикция също така застъпва предварителното становище, че ако съдебният процес срещу жалбоподателя за второто престъпление и/или последващото съдебно заседание, в резултат на което е постановено решението за изпълнение на наказанието, следва да

се приеме за „съдебния процес, вследствие на който е постановено решението“ за целите на предаването на жалбоподателя, то изискванията по член 4а от Рамковото решение на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (2002/584/ПВР) (наричано по-нататък „Рамковото решение“) [и съответно по] член 45 от Закона от 2003 г. за европейската заповед за арест, изменен (наричан по-нататък „Законът от 2003 г.“) не са спазени. Същинският въпрос при [...] обжалването е дали по принцип такива аспекти са релевантни за решението за предаване. Ако се окажат релевантни, то тогава може да е необходимо допълнително проучване, преди да се направи окончателна оценка дали с оглед на фактите предаването трябва да бъде отказано.

- 11 Изтъкнати са редица основания за възражение срещу предаването [на жалбоподателя], но Висшият съд отхвърля всички. За целите на преюдициалното запитване, относими са само две от тях, които са свързани:

- (1) Жалбоподателят твърди, че тъй като наложеното му наказание лишаване от свобода за първото престъпление (за изпълнение на което наказание се иска предаването му) подлежи на изпълнение единствено поради последващото му осъждане за второто престъпление, което на свой ред води до решението за изпълнение на наказанието, постановено на 16 май 2017 г., то именно производството, довело до тази присъда и постановяването на решението за изпълнение на наказанието е „съдебният процес, вследствие на който е постановено решението“ за целите на член 4а, параграф 1 от Рамковото решение, която разпоредба е транспонирана в ирландското право с член 45 от Закона от 2003 г. Жалбоподателят съответно твърди, че предаването му трябва да бъде отказано, защото това производство е проведено задочно и нито едно от условията, посочени в член 4а, параграф 1 [от Рамковото решение]/член 45 [от Закона от 2003 г.] не е приложимо.

- (2) Жалбоподателят твърди, че производството, довело до неговото осъждане за второто престъпление и производството, довело до постановяване на решението за изпълнение на наказанието, са проведени в нарушение на [правото] му на справедлив съдебен процес [...], гарантирано с член 6 от [...] ЕКПЧ [...]. Тъй като производството било проведено задочно и било очевидно, че ако бъде предаден жалбоподателят няма да има право на повторно разглеждане или [на] обжалване, което може да доведе до отмяна на присъдата или на решението за изпълнение на наказанието, жалбоподателят твърди, че предаването му в изпълнение на ЕЗА би било „грубо нарушение“ на член 6 от ЕКПЧ и членове 47 и 48 от Хартата [...], както и че при тези обстоятелства член 37 от Закона от 2003 г. задължава съда да откаже неговото предаване.

- 12 Тези доводи се оспорват от министъра. По отношение на подточка 1) по-горе, министърът твърди, че видно от решение от 22 декември 2017 г. по

дело Samet Ardic C-571/[17] PPU, EU:C:2017:1026 [...], нито производството, в резултат на което жалбоподателят е осъден за второто престъпление, нито последващото производство, в резултат на което е постановено решението за изпълнение на наказанието, съставлява „съдебният процес, вследствие на който е постановено решението“ за целите на член 4а[от Рамковото решение]/член 45[от Закона от 2003 г.]; съдебният процес за целите на тези разпоредби е производството пред Районен съд Вроцлав-Център, довело на 29 май 2015 г. до осъждането му и налагането на наказание за първото престъпление. По отношение на този съдебен процес и на това решение изискванията на член 4а[от Рамковото решение]/член 45[от Закона от 2003 г.] са изпълнени изцяло, тъй като жалбоподателят се е явил пред районния съд. Министърът също така твърди, че решението за изпълнение на наказанието, постановено впоследствие от тази юрисдикция в резултат осъждането на жалбоподателя за второто престъпление, е просто мярка, свързана с методите на изпълнение на наказание лишаване от свобода и не засяга „нито естеството, нито размера“ на наказанието, наложено преди това на жалбоподателя с осъдителната присъда за първото престъпление. По отношение на подточка 2) по-горе, министърът твърди, че производството, довело до осъждането на жалбоподателя за второто престъпление и след това до постановяването на решението за изпълнение на наказанието, не е релевантно за решението дали да се изпълни ЕЗА. Дори и да е имало нарушение на член 6 (но министърът не счита, че е имало подобно нарушение), то правните средства за защита са от компетентността на съдилищата на издаващата държава членка (и [...] настоящият съд следва да приеме, че жалбоподателят ще разполага с ефективно правно средства за защита, ако бъде предаден) и във всички случаи това нарушение не е достигнало прага на тежест, който да наложи отклонение от общия принцип в Рамковото решение, че заповедите трябва да бъдат изпълнявани.

Относитими правни разпоредби

Законът от 2003 г. за Европейската заповед за арест (изменен)

- 13 Със [Закона от 2003 г. за Европейската заповед за арест (изменен)] в ирландското право се транспонира Рамковото решение.
- 14 Член 45 от Закона от 2003 г. урежда възможността, предоставена на държавите членки по силата на член 4а. Той предвижда, че „Лице, което не е участвало лично в производството, вследствие на което е постановена присъда или е наложена мярка, изискваща задържане, за чието изпълнение е издадена европейската заповед за арест, не се предава по силата на този закон, освен ако в европейската заповед за арест са отбелязани изискваните данни по буква d), точки 2, 3 и 4 от формуляра на заповедта, включен в приложението към Рамковото решение, изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета“. Точки 3.1a, 3.1b, 3.2 и 3.3 съответстват на член 4а, параграф 1, букви а)–г) (пълният текст на разпоредбата на член 45 е поместен в приложението към настоящото преюдициално запитване).

- 15 Член 37, параграф 1 от Закона от 2003 г. предвижда (*inter alia*) следното:

„Никой не може да бъде предаден по силата на този закон, ако:

а) предаването му е несъвместимо със задълженията на държавата по i) [ЕКПЧ] или ii) протоколите към [ЕКПЧ]“.

Хартата

- 16 Член 47, втора алинея от Хартата предвижда следното:

„Всеки има право неговото дело да бъде гледано справедливо и публично в разумен срок от независим и безпристрастен съд, предварително създаден със закон. Всеки има възможността да бъде съветван, защитаван и представляван“.

- 17 Член 48, параграф 2, предвижда:

„На всеки обвиняем се гарантира зачитане на правото на защита“.

Рамковото решение

- 18 В съображение 12 от Рамковото решение се предвижда (*inter alia*), че решението „спазва основните права и се съобразява с принципите, признати в член 6 от Договора за Европейски съюз и отразени в Хартата на основните права на Европейския съюз, и по-специално глава VI от нея“.

- 19 В член 4а[, параграф 1] от Рамковото решение (добавен с член 2 на Рамково решение 2009/299/ПВР) се предвижда следното:

„Изпълняващият съдебен орган също така може да откаже да изпълни европейска заповед за арест, издадена с цел изпълнение на присъда за лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържане, ако лицето не се е явило лично на съдебния процес, вследствие на който е постановено решението, освен ако в европейската заповед за арест не е посочено, че лицето, в съответствие с допълнителните процесуални изисквания, определени в националното законодателство на издаващата държава членка:

а) своевременно:

i) или е призовано лично и по този начин уведомено за определената дата и място на съдебния процес, вследствие на който е постановено решението, или чрез други средства [...]

и

ii) е уведомено за възможността за постановяване на такова решение, ако не се яви на съдебния процес;

или

б) след като е било уведомено за насрочения съдебен процес, е упълномощило защитник, посочен от заинтересованото лице или от държавата, с цел да го защитава на съдебния процес и действително е било защитавано от този защитник на процеса;

или

в) след като решението му е било връчено лично и е било изрично уведомено за правото на повторно разглеждане или обжалване, в което лицето има правото да участва и което позволява делото да се преразгледа по същество, включително и с оглед на нови доказателства, и което може да доведе до отмяна на първоначалното решение:

i) изрично е заявило, че не оспорва решението;

или

ii) не е поискало повторно разглеждане или обжалване в приложимия за целта срок;

или

г) решението не му е било връчено лично, но:

i) решението ще му бъде връчено лично незабавно след предаването и ще бъде изрично уведомено за правото си на повторно разглеждане или обжалване, в което лицето има правото да участва и което позволява делото да се преразгледа по същество, включително и с оглед на нови доказателства, и което може да доведе до отмяна на първоначалното решение;

и

ii) ще бъде уведомено за срока, в който трябва да поиска повторно разглеждане или обжалване, както е посочено в съответната европейска заповед за арест“.

Относима съдебна практика

- 20 Съдът на ЕС разглежда член 4а в дело Ardic. Там той постановява, че когато лицето е признато за виновно за извършеното престъпление и му е наложено наказание лишаване от свобода, чието изтърпяване впоследствие е частично отложено с налагането на определени условия, понятието „съдебен процес, вследствие на който е постановено решението“ за целите на член 4а, параграф 1 от Рамково решение 2002/584 трябва „да се тълкува в смисъл, че не обхваща последващо производство относно изтърпяването на отложеното

наказание поради нарушаване на наложените през изпитателния срок условия, ако решението за изтърпяване на отложеното наказание не изменя нито естеството, нито размера на първоначално наложеното наказание“.

- 21 Критерият за преценка дали следва да бъде отказано предаване с довода, че то би било несъвместимо с член 37 от Закона от 2003 г., е разглеждан от ирландските юрисдикции в редица случаи. Съдебната практика подчертава високия праг за отказ. По дело *Minister for Justice v Stapleton* [2007] IESC 30, [2008] 1 IR 669, Supreme Court (Върховен съд, Ирландия) постановява, че „когато юрисдикциите на изпълняващата държава решават дали трябва да издадат разпореждане за предаване, те следва да изхождат от презумпцията, че юрисдикциите на издаващата държава членка в съответствие с член 6, параграф 1 от Договора за Европейския съюз „ще зачитат ... правата на човека и основните свободи“ (т. 70). По дело *Minister for Justice and Equality v Celmer* [2019] IESC 80, [2020] 1 ILRM 121 — където доводите срещу предаване основно засягат член 47 и член 48, параграф 2 от Хартата — Върховният съд формулира критерия според това дали ако издирваното лице бъде предадено „същественото съдържание на неговото основно право на справедлив съдебен процес“ ще бъде нарушено. Той извежда този критерий от решение на [Съда на ЕС, голям състав] от 25 юли 2018 г. по дело *L.M.* (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586).
- 22 Практиката на Европейския съд по правата на човека [наричан по-нататък „ЕСПЧ“] подчертава утвърдения и фундаментален характер на правилото, забраняващо провеждането на съдебен процес и осъждане задочно, освен когато законът не регламентира право на повторно разглеждане: решения *Стоичков с/у България*, (9808/02) 44 EHRR 14, *Sejdovic с/у Италия* (56581/00, 2006) и *Othman с/у Обединеното кралство* (8139/09) (2012) 55 EHRR 1. Задължението на договарящите се страни да гарантират правото на подсъдимия да присъства в съдебната зала — по време на първоначалното производство или при повторно разглеждане на делото — „се подрежда сред най-важните изисквания по член 6“ (решение *Sejdovic*, т. 84). В *Othman* ЕСПЧ отбелязва, че „трайната практика на [ЕСПЧ] е, че по изключение може да бъде повдигнат въпрос по член 6 във връзка с решение за експулсиране или екстрадиране при обстоятелства, при които бежанецът е претърпял или е бил изправен пред опасността да претърпи явен отказ от правосъдие в държавата, поискала екстрадирането му“ (т. 258). ЕСПЧ също така отбелязва, че вече е посочил „някои форми на несправедливост, които представляват явен отказ от правосъдие“, включително „задочно осъждане без възможност [в]последствие да се извърши ново разглеждане на обвинението по същество“ (т. 259).
- 23 Съгласно ирландското право “[н]ищо не може да е по-ясно от принципа, че за да се упражни някое от правата, гарантирани от член 38, параграф 1 от Конституцията — където се забранява провеждането на какъвто и да било наказателен процес, „в нарушение на предвидения от закона ред“ — всяко лице, обвинено в извършването на престъпление, трябва да знае кога и къде

ще бъде съдено.“ (O’ Brien v Coughlan [2016] IESC 4, [2018] 2 IR 270, т. [6] [...]). Правото на обвиняемия да присъства и да следи производството срещу него е окачествено като „основно конституционно право на обвиняемия, което всеки съд е длъжен да защитава и брани“ (според съдия Murphy в решение Lawlor v Hogan [1993] ILRM 606, т. 610). Това право обхваща и съдебните заседания, в които се постановява присъдата, както и тези, в които може да се постанови ефективното изтърпяване на условно наказание. Правото на лицето да присъства обаче не е абсолютно и при определени, ограничени на брой обстоятелства, това право може да бъде отказано.

- 24 Накрая жалбоподателят се позовава на още две решения на [ЕСПЧ] — Bohmer c/y Германия (37568/97) (3 октомври 2002 г.) и El Kaada c/y Германия (2130/10) (12 ноември 2015 г.) — във връзка с приложимостта на член 6 от ЕКПЧ за решения, с които при определени обстоятелства се постановява ефективно изпълнение на условни присъди. Във всяко от тези решения ЕСПЧ установява нарушение на презумпцията за невинност по член 6, параграф 2 от ЕКПЧ, тъй като изпълнението на наказания по условни присъди е било разпоредено поради извършването от засегнатото лице на друго престъпление, при положение че последната констатация е направена преди окончателното установяване на вината в съдебен процес съгласно член 6.

Мотиви на преюдициалното запитване

- 25 В настоящото производство запитващата юрисдикция се произнася с подробно решение (цитат: [2021] IECA 209), като в това решение подробно се излагат мотиви защо преюдициалното запитване е необходимо за произнасянето на запитващата юрисдикция по жалбите. Към настоящия акт е приложено копие от това решение (**приложение 1**).
- 26 В разглеждания случай фактите се различават от тези по дело Ardic в редица отношения. За разлика от дело Ardic, в случая наказанието лишаване от свобода, наложено на жалбоподателя за [...] [първото престъпление] (което, за разлика от дело Ardic, е отложено напълно ab initio), е приведено в изпълнение с последващото му осъждане за второто престъпление. Това осъждане очевидно е изиграло решаваща роля за привеждане в изпълнение на отложеното преди това наказание лишаване от свобода на жалбоподателя. Друга особеност е, че за разлика от г-н Ardic, в случай че бъде предаден жалбоподателят няма право да бъде изслушан ex post (освен правото да поиска „извънредно правно средство за защита“). Ако бъде предаден, той няма право на повторно разглеждане на делото относно второто престъпление, а срокът за обжалване на осъдителната му присъда за това престъпление е изтекъл. Докато присъдата остава в сила, решението за изпълнение на наказанието остава в сила и той ще трябва да изтърпи наказанието лишаване от свобода, за което се иска предаването му.

- 27 Може същевременно да се каже, че решението за изпълнение на наказанието не е нищо повече от „решение, свързано с изпълнението или прилагането на наложено преди това наказание лишаване от свобода“ и че нито това решение, нито осъдителната присъда на жалбоподателя за второто престъпление са имали за цел или като последствие изменение на естеството или размера на наказанието лишаване от свобода, наложено му за първото престъпление. Въпреки че едно решение за привеждане в изпълнение на наложено преди това наказание лишаване от свобода явно има съществени последици за засегнатото лице, в решение по дело *Ardic* се приема, че то няма за последица изменение на естеството или размера на наложеното наказание. Въз основа на това може да се заключи, че не е от съществено значение конкретното естество на решението, с което се постановява изтърпяване на наложеното наказание — било решение, с което се отменя условно освобождаване поради нарушаване на условията за освобождаване, както по дело *Ardic*, било решение за изтърпяване на наложено по-рано отложено наказание в резултат на последващо осъждане, както в случая.
- 28 В същото време запитващата юрисдикция счита, че представените тук обстоятелства са далеч по-тясно свързани с член 6 от ЕКПЧ (и член 47 и член 48, параграф 2 от Хартата, които са приложими, тъй като режимът на ЕЗА е създаден по силата на правото на Съюза), отколкото в случая по дело *Ardic*. Условното наказание лишаване от свобода за първото престъпление става ефективно единствено поради осъждането на жалбоподателя задочно за второто престъпление и последващото постановяване на решението за изпълнение на наказанието. Въпреки че решението за изпълнение на наказанието е отделно съдебно решение, то изглежда е чиста формалност: в светлината на [...] осъдителната присъда [на жалбоподателя] за второто престъпление, изглежда, че районният съд не разполага със свобода на преценка и е бил длъжен да постанови ефективно изпълнение на отложеното наказание. Следователно по същество именно осъдителната присъда за второто престъпление е имала решаваща роля за привеждане в изпълнение на отложеното преди това наказание лишаване от свобода на жалбоподателя за първото престъпление. В противен случай не би имало подлежаща на изпълнение присъда лишаване от свобода, за която да се иска предаване въз основа на ЕЗА. В това отношение жалбоподателят твърди, че както националните юрисдикции тук не биха признали или привели в действие постановената задочно осъдителната присъда за второто престъпление (предвид разпоредбите на член 4а[от Рамковото решение]/член 45[от Закона от 2003 г.] — и тук жалбоподателят обръща внимание на факта, че Полша не иска неговото предаване за това престъпление, поради причини, които не са обяснени — те не бива да признават или да привеждат в действие тази присъда за целите на предаването му за първото престъпление.
- 29 Ако се приеме, че член 4а[от Рамковото решение]/член 45[от Закона от 2003 г.] забранява предаването на жалбоподателя за изтърпяване на наказанието, наложено му вследствие на задочния съдебен процес и осъждането му за второто престъпление, би било неестествено [...] [той да] подлежи на

предаване за изтърпяване на наказанието, наложено му за първото престъпление, като се има предвид че това наказание подлежи на изтърпяване единствено поради [...] същата задочно постановена осъдителна присъда.

- 30 Според запитващата юрисдикция, практиката на ЕСПЧ, разгледана в решение по дело *Ardic*, като например решение *Boulois c/y Люксембург*, в действителност не засяга тази проблематика. В решение *Boulois* не става дума за привеждането в действие на условно осъждане в резултат на последваща осъдителна присъда. То по-скоро се отнася за решения, свързани с отпуск от затвора, условно освобождаване и преместване от един затвор в друг, взети от Управлението на затворите в Люксембург. В разглеждания случай обаче няма съмнение, че член 6 е приложим към съдебния процес, осъждането и наложеното на жалбоподателя наказание за второто престъпление. Както вече бе отбелязано, тази осъдителна присъда изглежда играе решаваща роля за целите на изпълнението на отложеното наказание — лишаване от свобода, наложено на жалбоподателя за първото престъпление. По същество тази осъдителна присъда е повод за изтърпяване на наложеното наказание.
- 31 При тези обстоятелства според запитващата юрисдикция може да се твърди, че решението за изпълнение на наказанието е толкова тясно свързано с осъдителната присъда за второто престъпление, че ако тази присъда е в нарушение на член 6, параграф 1 от ЕКПЧ, то и решението за изпълнение трябва също да нарушава тази разпоредба. Решенията на ЕСПЧ *Bohmer c/y Германия* и *El Kaada c/y Германия* биха могли да подкрепят подобен довод. За разлика от решение *Boulois* и другите решения, цитирани в решение по дело *Ardic*, тези две решения засягат привеждането в изпълнение на условна присъда поради извършване на последващо престъпление. Въпреки разликата във фактите, доколкото националните съдилища постановяват разпорежданията за изпълнение като приемат вината за установена без да е налице окончателно осъждане след провеждането на наказателен съдебен процес, което води до нарушение на член 6, параграф 2 от ЕКПЧ, [в] случая на жалбоподателя, точно както всяко от решенията за изпълнение на наказанието по дела *Bohmer* и *El Kaada* е незаконосъобразно, тъй като се основава на установяване на вината в нарушение на член 6, параграф 2 от ЕКПЧ, решението за изпълнение на наказанието [...] е незаконосъобразно, тъй като се основава на установяване на вината — осъдителната присъда за второто престъпление — в нарушение на член 6, параграф 1 от ЕКПЧ. Както в първия, така и във втория случай, може да се каже, че поради „новото престъпление“ лицето е поставено в „неблагоприятно положение, което [...] се равнява на наказание“, а именно, отмяната на отложеното изпълнение на наказанието — лишаване от свобода, постановено с първоначалната осъдителна присъда (решение *Bohmer*, т. 66).
- 32 Следователно решения *Bohmer* и *El Kaada* могат да се приемат в подкрепа на по-широк принцип в смисъл, че когато се иска изпълнението на отложено

наказание лишаване от свобода в резултат на последващо извършване на престъпление, решението за изпълнение трябва да почива на установяване на вината в съответствие с член 6 от ЕКПЧ.

- 33 По отношение сериозността на несъответствието в разглеждания случай, практиката на ЕСПЧ предполага, че задочното осъждане, без възможност за ново разглеждане по същество на обвинението, по принцип може да съставлява „явен отказ от правосъдие“ и съответно „по изключение“ може да бъде повдигнат въпрос за него в контекста на член 6 [от ЕКПЧ] във връзка с решение за екстрадиция (или предаване). Самият член 4а [от Рамковото решение] отразява тази позиция — той изрично предоставя правомощия на юрисдикциите на изпълняващите държави да откажат предаване, ако „съдебният процес, вследствие на който е постановено решението“ (съгласно тълкуването на изрази) е проведен задочно при обстоятелства, които съставляват нарушение на член 6, параграф 1. Съвсем правилно задочните осъдителни присъди се разглеждат като сериозен проблем, който засяга важни норми на наказателното правосъдие и основните права и оправдава крайната мярка да се откаже предаване. По-специално в случаи, попадащи в обхвата на член 4а [от Рамковото решение], изпълняващата държава не е длъжна да остави отстраняването на всяко нарушение на член 6 [от ЕКПЧ] на юрисдикциите на издаващата държава.
- 34 Що се отнася до обхвата на член 4а, параграф 1 от Рамковото решение, според запитващата юрисдикция може да се приеме, че при обстоятелства като представените тук, същинската защита на правата по член 6 [от ЕКПЧ] на издирваното лице, чието предаване се иска (и на правата му по членове 47 и 48 от Хартата), изисква изразът „съдебният процес, вследствие на който е постановено решението“ да се тълкува в смисъл, че включва последващо наказателно производство, вследствие на което е постановена осъдителна присъда, когато тя има решаваща роля за привеждането в изпълнение на предходна условна присъда, за която се иска предаването.
- 35 Макар да е възможно това да разшири обхвата на категорията на релевантните „решения“ за целите на член 4а, параграф 1 [от Рамковото решение], това едва ли ще засегне неблагоприятно или ще подкопае ефективността на механизма на европейската заповед за арест, тъй като държавите членки при всички положения вече са длъжни да спазват член 6, параграф 1 от ЕКПЧ в своите наказателни производства. Следователно, ако условно наказание бъде приведено в изпълнение чрез последваща осъдителна присъда, не би представлявало ненужна тежест за издаващата държава да установи дали издирваното лице е присъствало на съдебния процес, вследствие на който е постановена тази осъдителна присъда (и ако това има значение — по време на съдебното заседание за произнасяне на присъдата), а ако не е присъствало — дали правата му по член 6 [от ЕКПЧ] са били спазени по друг начин.

- 36 При тези обстоятелствата запитващата юрисдикция не може да стигне до заключението, че решение по дело *Ardic* недвусмислено изключва приемането на направените от жалбоподателя възражения срещу предаването му, и в светлината на тези си съмнения, и като взе предвид фундаменталното значение на тези проблеми, както и необходимостта от яснота и сигурност за обхвата на съответните задължения за издаващите и изпълняващите държави в този контекст, настоящата юрисдикция счита за уместно да отправи преюдициално запитване до Съда на ЕС на основание член 267 ДФЕС.

Отправените преюдициални въпроси

- 37 Запитващата юрисдикция отправя следните въпроси. В зависимост от отговора на въпрос 1, може и да не е необходимо последващите въпроси да се разглеждат.

„1. Ако предаването на издирваното лице се иска, за да се изтърпи наказание лишаване от свобода, чието изтърпяване първоначално е отложено, но впоследствие е разпоредено поради последващото осъждане на издирваното лице за друго престъпление — като се има предвид, че разпореждането на изпълнението е било задължително поради това осъждане — съставлява ли производството, довело до последващото осъждане, и/или производството, довело до постановяването на разпореждането за изпълнение на наказанието, част от „съдебния процес, вследствие на който е постановено решението“ за целите на член 4а, параграф 1 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета?

2. При обстоятелствата, описани във въпрос 1 по-горе, има ли право и/или задължение изпълняващият съдебен орган да провери дали производството, което е довело до последващото осъждане, и/или производството, довело до постановяването на разпореждането за изпълнение на наказанието — като се има предвид, че и двете производства са протекли в отсъствието на издирваното лице — са проведени в съответствие с член 6 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи и по-специално дали отсъствието на издирваното лице в тези производства е довело до нарушение на правото на защита и/или правото на издирваното лице на справедлив съдебен процес?

3. а) При обстоятелствата, описани във въпрос 1 по-горе, ако изпълняващият съдебен орган установи, че производствата, довели до последващото осъждане и до постановяването на разпореждането за изпълнение на наказанието, не са проведени в съответствие с член 6 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи и по-специално, че отсъствието на издирваното лице съставлява нарушение на правото на защита и/или правото на издирваното лице на справедлив съдебен процес, има ли изпълняващият съдебен орган право и/или задължение а) да откаже предаването на издирваното лице с довода, че

такова предаване би противоречало на член 6 от Конвенцията и/или член 47 и член 48, параграф 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз и/или б) да изиска от издаващия съдебен орган, като условие за предаването, да гарантира, че след като издирваното лице бъде предадено, то ще има право на повторно разглеждане на случая или на обжалване, в което ще има право да участва и което ще даде възможност за преразглеждане на случая по същество, включително предвид нови доказателства, позволявайки евентуално да се стигне до отмяна на първоначалното решение по отношение на осъждането, довело до постановяването на разпореждането за изпълнение на наказанието?

б) Следва ли за целите на въпрос 3, буква а) по-горе приложимият критерий да се изразява в определяне дали с предаването на издирваното лице би се нарушила същността на основните му права по член 6 от Конвенцията и/или член 47 и член 48, параграф 2 от Хартата, и ако това е така фактът, че производствата, довели до последващото осъждане и до постановяването на разпореждането за изпълнение на наказанието, са проведени в отсъствието на издирваното лице и че ако бъде предадено то няма да има право на повторно разглеждане на случая или на обжалване, достатъчен ли е, за да може изпълняващият съдебен орган да заключи, че предаването би нарушило същността на тези права?

Заключителни [съображения]

- 38 Производството по обжалването е спряно до произнасянето на Съда на Европейския съюз по тези въпроси. Тъй като жалбоподателят е освободен под гаранция, запитващата юрисдикция не счита за уместно да иска настоящото преюдициално запитване да бъде разгледано в спешно или бързо преюдициално производство.

[...]

ПРИЛОЖЕНИЕ — ЧЛЕН 45 ОТ ЗАКОНА ОТ 2003 ГОДИНА

45. — Лице, което не е участвало лично в производството, [...] не се предава по силата на този закон, освен ако в европейската заповед за арест са отбелязани изискваните данни по буква d), точки 2, 3 и 4 от формуляра на заповедта, включен в приложението към Рамковото решение [...] ... както е посочено в таблицата в този член.

ТАБЛИЦА

(d) Посочете дали лицето се е явило лично на съдебния процес, вследствие на който е постановено решението:

- ☐ 1. Да, лицето се е явило лично на съдебния процес, вследствие на който е постановено решението.

☐ 2. Не, лицето не се е явило лично на съдебния процес, вследствие на който е постановено решението.

3. Ако сте направили отбелязване в клетка по точка 2, моля потвърдете наличието на едно от следните:

☐ 3.1a. лицето е било призовано лично на ... (ден/месец/година) и по този начин е било уведомено за определената дата и място на съдебния процес, вследствие на който е постановено решението, и е било уведомено за възможността за постановяване на такова решение, ако не се яви на съдебния процес;

ИЛИ

☐ 3.1b. лицето не е било призовано лично, но чрез други средства действително е получило официална информация за определената дата и място на съдебния процес, вследствие на който е постановено решението, по начин, който недвусмислено доказва, че то е било уведомено за насрочения съдебен процес и е било уведомено за възможността за постановяване на такова решение, ако не се яви на съдебния процес;

ИЛИ

☐ 3.2. след като е било уведомено за насрочения съдебен процес, лицето е упълномощило защитник, посочен от заинтересованото лице или от държавата, с цел да го защитава на съдебния процес и действително е било защитавано от този защитник на процеса;

ИЛИ

☐ 3.3. решението е било връчено лично на лицето на ... (ден/месец/година) и то е било изрично уведомено за правото на повторно разглеждане или обжалване, в което има правото да участва и което позволява делото да се преразгледа по същество, включително с оглед на нови доказателства, и което може да доведе до отмяна на първоначалното решение, и

☐ лицето изрично е заявило, че не оспорва решението;

ИЛИ

☐ лицето не е поискало повторно разглеждане или обжалване в приложимия за целта срок;

ИЛИ

☐ 3.4. решението не е било връчено лично на лицето, но

— решението ще бъде връчено лично на лицето незабавно след предаването, и

— при връчване на решението лицето ще бъде изрично уведомено за правото му на повторно разглеждане или обжалване, в което има правото да участва и което позволява делото да се преразгледа по същество, включително и с оглед на нови доказателства, и което може да доведе до отмяна на първоначалното решение, и

— лицето ще бъде уведомено за срока, в който трябва да поиска повторно разглеждане или обжалване и който е ... дни.

4. Ако сте направили отбелязване в клетка по точка 3.1b, 3.2 или 3.3, дайте информация как е изпълнено съответното условие“.